

I

*L*ily Thomas lag in bed op een sneeuwachtige januariochtend in Squaw Valley, toen de wekker afging. Op de tast drukte ze het rinkelende ding uit en ze deed haar ogen open. Door de ramen van het huis dat haar vader ook dit jaar weer had gehuurd voor de kerstvakantie, zag ze duizenden en duizenden dikke sneeuwvlokken naar beneden dwarrelen. Even overwoog ze zich om te draaien en nog een poosje door te slapen. In de verte hoorde ze de knallen van het dynamiet dat tot ontploffing werd gebracht om ernstige lawines voor te zijn. Ze hoefde maar even naar de zware sneeuwval te kijken om te weten wat voor een dag het zou worden. Als de skipistes al opengingen, zou dat hooguit voor een paar uur zijn, maar ze hield van de uitdaging om in zwaar weer te skiën. Het was een goede oefening en ze wilde hier geen dag de training missen van Jason Yee, een van haar lievelingscoaches.

In de kerstvakantie kwam ze elk jaar met haar vader hierheen. De kerstdagen brachten Bill Thomas en zijn dochter altijd thuis in Denver door met familie. Daarna vlogen ze naar San Francisco, waar Bill Thomas vrienden bezocht, maar ook zakendeed. Die hadden te maken met het financieren van

nieuwe bedrijven in Silicon Valley. Zodra hij klaar was in San Francisco, reed hij altijd met Lily naar Squaw Valley. Lily vond deze traditie geweldig, want het skigebied was er fantastisch. Ze kwamen hier al vanaf de tijd dat Lily nog een kleuter was en als een kleine ster over de pistes naar beneden suisde.

Drie jaar geleden – ze was toen veertien – had ze brons gewonnen tijdens de Olympische Jeugd winterspelen. En ze trainde nu voor de volgende Olympische Winterspelen, aankomend jaar. Deze keer ging ze voor goud.

Lily rekte zich nog eens behaaglijk uit in haar warme, comfortabele bed en stond toen op om te gaan douchen. Voor een van de ramen bleef ze staan en keek naar de sneeuw. Sinds de avond ervoor was er een laag van zeker vijftig centimeter bij gekomen. Ze glimlachte bij de gedachte aan de ochtend die voor haar lag. Ze zouden waarschijnlijk iets minder vaart kunnen maken door de zware sneeuw, maar Jason hield het tempo altijd zo hoog mogelijk en daar hield Lily van. Ze skiede dolgraag met Jason en had meer plezier met hem dan met haar coach in Denver, die haar al vanaf haar twaalfde trainde voor de Olympische Jeugd winterspelen.

Het was haar vaders idee geweest om Lily met skiën te laten beginnen. Hij zag dat ze een natuurtalent was en al gauw deed ze mee aan wedstrijden. Bill Thomas was toen hij zo oud was als zij nu ook al dol op skiën. Hij had zich de sport grotendeels zelf eigen gemaakt en was een hartstochtelijk liefhebber. Hij had geskied op alle soorten en merken ski's die hij zich maar kon permitteren.

Hij had een eenvoudige start gehad in een mijnstadje in Pennsylvania en toen hij een jaar of vijfentwintig was, bezat hij al een fortuin. Hij had het geld vergaard met speculeren op de goederenmarkt voor basisproducten van onder andere het mijnwezen. Daarna begon hij te investeren in risicovolle deals die hem fabelachtige winsten opleverden.

Naarmate hij ouder werd, investeerde hij iets behoudender en stelde hij zijn kapitaal veilig. Op een dag zou Lily dat erven. Ze dacht daar nooit aan, hoewel ze wist dat ze geweldig geboft had met zo'n vader. Bill had hard werken en discipline hoog in het vaandel staan en dat gold ook voor zijn dochter. Ze was een uitstekende leerling op school en een getalenteerde atlete. Ze zat in het een-na-laatste jaar van de middelbare school en hoopte na haar eindexamen te gaan studeren aan een universiteit van de Ivy League, een groep prestigieuze universiteiten in het noordoosten van de Verenigde Staten. Intussen trainde ze dagelijks in een slopend tempo voor de Olympische Winterspelen.

Lily was het geluk en het brandpunt van haar vaders leven geworden sinds ze haar moeder verloor toen ze nog maar drie was. Lily aanbad haar vader en Bill Thomas leefde voor zijn dochter. Hij had gestudeerd aan een kleine staatsuniversiteit in Pennsylvania. Bills vader was mijnwerker geweest en was gestorven toen Bill veertien was. Het gezin had de bitterste armoede gekend en als jongeman had hij hard gewerkt om het gezin dat hij wilde stichten een beter leven te kunnen bezorgen.

Na zijn eerste jaar aan de staatsuniversiteit wist hij een studiebeurs te bemachtigen voor Harvard Business School, wat zijn leven totaal veranderde. Hij behaalde zijn master en gebruikte dat diploma, in combinatie met zijn eigen ondernemersinstinct, om alles te kunnen bereiken wat hij als jongen al van plan was geweest. Zijn moeder had zijn afstuderen niet meer meegemaakt en zijn broer was op negentienjarige leeftijd omgekomen bij een ongeluk in de mijnen. Alleen Bill was in een betere wereld terechtgekomen, maar hij vergat zijn afkomst nooit. Hij was een briljant zakenman en op zijn tweenvijftigste waren al zijn dromen werkelijkheid geworden. Hij werkte nu thuis, had het druk met zijn investeringen en

bracht daarnaast zo veel mogelijk tijd door met Lily. Al veertien jaar was hij nu Lily's vader en moeder tegelijk en hij was reusachtig trots op haar.

Lily ging onder de douche, trok haar thermo-ondergoed aan en verscheen een paar minuten later in skibroek en coltrui op blote voeten aan de ontbijttafel in de keuken. Haar lange, donkere haar was nog nat van de douche. Haar vader sipte genietend van zijn beker koffie en keek glimlachend naar haar op. 'Ik vroeg me al af of je misschien liever wilde uitslapen. Het ziet er slecht uit buiten.' Terwijl hij het zei, klonken in de verte weer de knallen van het dynamiet. De stoeltjesliften hingen nog stil, maar Lily was ervan overtuigd dat daar gauw verandering in zou komen, zij het misschien maar voor een paar uur.

Ze ging zitten. 'Ik wil niets van de dag missen,' zei ze terwijl ze bruine suiker strooide over de kom havermout die Bill voor haar had besteld. Personeel van een naburig hotel verzorgde het ontbijt en het avondeten en hield ook het huis schoon. 'Ik ski dolgraag met Jason, pap.' Haar vader haalde het servet weg dat hij over de rest van Lily's ontbijt had gelegd. Het was roerei met bacon en een paar sneetjes geroosterd volkorenbrood. 'Lekker! Maar ik krijg het vast niet allemaal op.'

Lily was lenig, lang, slank en geweldig in vorm. Ze was net zo mooi als haar moeder was geweest. Ze had dezelfde lavendelblauwe ogen, hetzelfde donkere haar en dezelfde roomkleurige, zachte huid. Ze keek hem lachend aan en hij zag zijn eigen glimlach weerspiegeld op haar gezicht. Bill was even blond als Lily donker, en hij zag er jonger uit dan hij was. Hij was nooit hertrouwd en voelde daar ook geen behoefte toe, zolang Lily nog thuis woonde. Wel had hij sinds twee jaar een vriendin, Penny.

Penny ging helemaal voor haar carrière, was nooit getrouwd geweest en had geen kinderen. Ze reisde zoveel voor haar pr-

bureau dat ze het geen probleem vond dat Lily de belangrijkste vrouw in Bills leven was. Hij bracht ook veel tijd met zijn dochter door en had daarbuiten niet zoveel belangstelling voor anderen. Hij had met Penny een relatie waar ze allebei volkomen vrede mee hadden. Als ze tijd hadden en toevallig in dezelfde stad verbleven, spraken Penny en hij met elkaar af, maar verder hadden ze hun eigen leven. Geen van tweeën wilden ze meer met elkaar dan ze hadden. Ze konden uitstekend met elkaar opschieten en hadden samen veel plezier.

Penny was een mooie, rossige vrouw die haar uiterste best deed haar lichaam – dat ze hier en daar wat had laten ‘verbeteren’ – goed in vorm te houden. Ze was elf jaar jonger dan hij, maar dat verschil in leeftijd was niet zo groot dat Bill zich een oude dwaas voelde als ze samen werden gezien. Integendeel: hij was altijd trots met haar aan zijn arm als ze uitgingen.

Ze hadden samen ook een paar reisjes gemaakt, meestal naar resorts die zij vertegenwoordigde en wilde bezoeken. Zo werden er volgens Penny ‘twee vliegen in één klap geslagen’. Hij had nooit gesuggereerd dat hij hun relatie wilde verdiepen en was dat ook niet van plan. En zij was een onafhankelijke vrouw die evenmin een toekomst met hem wilde, noch met iemand anders. Ze was tweeënveertig en Lily mocht haar graag. Ze wist dat Penny geen bedreiging voor haar vormde. Bill betrok zijn dochter niet bij zijn liefdesleven. Ze brachten de meeste vrije tijd samen door, vader en dochter. Nu zij ook deze vakantie weer in Squaw Valley waren, zat Penny op St. Barts voor de opening van een nieuw resort. Bill had haar nooit meegevraagd naar Squaw Valley. Hij vond het heerlijk om twee weken met Lily door te brengen. Thuis in Denver had zijn dochter het altijd druk met school en vrienden, sporten en naschoolse activiteiten.

Bill zag op tegen de tijd dat Lily ging studeren. Hij probeerde haar over te halen een universiteit in Denver of omgeving te

zoeken, maar Lily had haar zinnen gezet op de Ivy League en zou op haar eindexamen zeker het vereiste aantal punten halen.

‘Weet je zeker dat je wilt gaan skiën?’ vroeg hij terwijl ze de laatste hap nam van haar geroosterde boterham met roerei.

Ze knikte, knabbelend op een reepje bacon. ‘De pistes zullen vandaag wel vroeg sluiten en vóór die tijd wil ik zo vaak mogelijk naar boven,’ zei ze. Ze stond op om zich verder aan te kleden.

‘Als het te gek wordt, wil ik dat je thuiskomt,’ waarschuwde hij onnodig. Hij bewonderde haar skikunst en haar discipline, maar hij wilde niet dat ze krankzinnige risico’s nam en al helemaal niet met dit weer. Gelukkig beschikte Lily over een flinke hoeveelheid gezond verstand.

‘Natuurlijk kom ik dan terug, pap,’ zei ze. Ze liep naar de deur en keek met een stralende glimlach naar hem om. ‘Maak je geen zorgen. We doen geen gekke dingen. Jason kent het ski-gebied beter dan wie ook hier.’ Dat was een van de redenen waarom Bill de skicoach al jaren had, maar Lily’s veiligheid ging voor hem boven alles. Hij had zijn vrouw al verloren en wilde zijn dochter niet ook nog kwijtraken.

Het ongeluk was op een winteravond in Denver gebeurd. Lily’s moeder reed te hard langs een vaart waarop een dunne laag ijs lag. Ze moest plotseling remmen. De auto raakte in een slip, gleed in de vaart en schoot met haar onder het ijs. De reddingsploeg kwam te laat. Ze stierf op haar vierendertigste en liet Bill achter met hun kind van drie. Hij had Lily altijd beschermd alsof ze van glas was.

Tien minuten later was Lily terug. Ze had een sweatshirt over haar coltrui aangetrokken, haar sneeuwlaarzen en haar parka van het olympisch skiteam. Haar helm hield ze onder haar arm. Elke avond borg ze haar ski’s, skischoenen en stokken in een kluis bij de stoeltjeslift, aan de voet van de piste

waarop ze het liefst skiede. Daar had ze ook met Jason afgesproken en ze ging altijd met een pendelbusje naar die plek. Ze trok de rits van haar parka dicht. Bill zat achter zijn laptop de markt voor grondstoffen te bestuderen en keek grijnzend naar haar op. 'Je ziet er geweldig uit,' zei hij. Aan de parka en de helm van het olympisch team was te zien hoe goed ze was. Deze twee attributen waren een statussymbool op elke piste. Eén blik was genoeg om hem weer met trots te vervullen. 'En kom terug als het weer slechter wordt,' hielp hij haar herinneren. Op weg naar de deur gaf ze hem een zoen op zijn hoofd.

'Afgesproken.' In de deuropening zwaaide ze nog even met haar handschoenen en toen was ze verdwenen. Ze had haast, want ze wilde zo vaak mogelijk naar boven voor de piste werd gesloten. Haar vader was ervan overtuigd dat dat tegen de middag al zou gebeuren en zij ook.

Bill stond op en keek van achter het raam naar haar. Hij zag haar beneden aan de weg in het pendelbusje stappen en voelde een steek in zijn hart. Zij zag hem niet. Wat was ze nog jong en mooi en wat leek ze op haar moeder. Ze hadden zusjes kunnen zijn. Op dit soort momenten voelde hij weer het verdriet om haar dood. Ze zou achtenveertig zijn geweest als ze nog had geleefd. Hij kon het zich nauwelijks voorstellen. In zijn gedachten bleef ze voor altijd jong, en voor zijn gevoel was ze nauwelijks ouder dan Lily nu was op haar zeventiende. Hij liep terug naar zijn laptop en hoopte dat Lily vroeg thuis zou zijn. Het leek of het harder was gaan sneeuwen en hij wist dat de top van de berg in een sluier van mist gehuld zou zijn. Alleen de grootste waaghalzen, zoals Lily, gingen vandaag naar boven. Ze leek uiterlijk op haar moeder, maar het lef, de koppigheid en het nooit willen opgeven had ze van hem. Hij was ervan overtuigd dat ze met haar vaardigheid en haar doorzettingsvermogen goud zou halen op de komende Winterspelen.

Tijdens de busrit naar de stoeltjeslift had Lily tijd om haar vriendje Jeremy en haar beste vriendin Veronica een sms'je te sturen. Ze hoorden ook bij het olympisch skiteam en trainden in Denver.

Tijd om bevriend te raken met mensen buiten het skiteam had Lily niet. Veronica en zij kenden elkaar al vanaf de kleuterschool.

Jeremy antwoordde met een snel 'Hou van je'. Veronica reageerde niet, maar die sliep misschien nog.

Lily trof Jason bij de kluisen, zoals afgesproken. Samen zagen Lily en haar coach, die een parka aanhad en een helm droeg waarop de naam van zijn skischool stond, er heel officieel uit. Ze waren druk bezig met het aantrekken van hun skischoenen en ski's. Ze lieten hun sneeuwlaarzen in de kluis achter, pakten hun stokken en gleden naar de stoeltjeslift. Ze hadden allebei hun sneeuwbril op bij deze hevige sneeuwval. Jason keek haar grijnzend aan, terwijl ze hun pasje lieten zien aan de man bij de kassa. Hij knikte. Voor hen stonden nog drie mensen te wachten en de lift was pas een paar minuten in bedrijf. Lily keek naar boven en zag twee skiërs al op hun stoeltjes hoog in de lucht hangen. Ze vond het een spannende uitdaging om te skiën bij die zware sneeuwval. Jason bewonderde dat oprecht. Ze liet zich door niets tegenhouden.

'Je moet ofwel krankzinnig zijn om op zo'n dag naar boven te gaan,' zei Jason lachend, 'ofwel heel jong, of allebei. Ik denk niet dat de piste lang openblijft.' Maar ze wisten allebei dat het veilig was als de stoeltjeslift het deed, anders zou hij niet in bedrijf zijn en werden de pistes gesloten. Vandaag zouden alleen de beste skiërs zich op de berg wagen en Lily en Jason vielen daar allebei onder. Hij kon uitstekend skiën en zij ook. Hij had op zijn zeventiende nationale kampioenschappen gewonnen, en ook als skileraar en coach was hij uitstekend. Lily leerde altijd weer iets nieuws van hem, wat een aanvulling

was op wat ze van haar coach in Denver – een harde leermeester – had geleerd.

‘Dan ben ik dus krankzinnig,’ zei Lily opgewekt. ‘Mijn vader vindt ook al dat wij ze niet allemaal op een rijtje hebben.’

Opnieuw klonk er geknal van ontploffend dynamiet toen Lily zich in het volgende stoeltje van de lift liet vallen. Jason wachtte op het stoeltje achter het hare. Lily voelde dezelfde golf van opwinding die ze altijd voelde als de stoeltjeslift de hoogte in ging. Ze keek naar de boomtoppen onder zich en naar de maagdelijke sneeuw in de diepte. Op de berghellingen waar ze met de lift overheen ging, was geen enkele skiër te zien en daaruit begreep ze dat een deel van de berg afgesloten was. De lift bracht hen naar de top van de berg. De wind blies scherp in haar gezicht en ze genoot van de vredige stilte, terwijl de stoeltjeslift zoemend verder omhoogging. Ze hoorde heel dichtbij weer een knal van het dynamiet. Het klonk alsof de staaf direct naast hen ontplofte, wat haar verbaasde. Op het moment dat ze bij een ravijn kwamen, zag ze een eindje hoger een slang door de lucht slaan, als een heel dik touw. Ze keek ernaar en voelde op hetzelfde ogenblik dat ze viel. Ze kreeg niet de tijd om zich te realiseren dat de kabel waaraan de stoeltjes van de lift bevestigd waren, was geknapt. Ze stortte naar beneden en kwam terecht in een diep gat in de sneeuw. Ze zag alleen maar wit om zich heen. Haar ogen vielen dicht en ze zakte in een diepe slaap. Ze had geen tijd gehad om zich om te draaien en naar Jason te kijken. Hij was in een vrije val langs de bomen geschoten en in het ravijn gestort. Hij was op slag dood.